

Alltid bröder

Jordan Wright

Baserad på en sann berättelse

"Jag vill vara med min familj för evigt, och Herren har visat mig hur jag kan det" (se Children's Songbook, s. 188).

Seth studsade upp och ner i baksätet och sjöng en Sgalen sång. "Lugna ner dig, Seth", sa pappa. "Jag behöver koncentrera mig på att köra."

"Jag kan inte lugna ner mig", sa Seth. "Det är bara så jättekul!"

Pappa log. "Vad roligt att du är glad att träffa din lillebror."

När det kom fram till sjukhuset rusade Seth bort till mammas rum. Han visste var det var för mamma hade redan varit där i fem dagar. Hon behövde stanna kvar på sjukhuset eftersom lille Caleb var sjuk, och mamma var också lite sjuk. Seth hade bett att få se Caleb massvis med gånger, men mamma sa alltid: "Inte än." Hon sa att läkarna skulle avgöra om Caleb var stark nog för att få besök.

I dag hade läkaren ringt. I dag skulle det ske!

När Seth kom in i mammas sjukhusrum, höll hon redan Caleb. Seth sprang fram för att få se sin lillebror. Caleb

var pytteliten. Han såg mycket mindre ut än Seths kusiner som var bebisar. Och det var något som var annorlunda med hans näsa och öron. Han såg ut som en alf!

"Hej raring", sa mamma. "Kom och tvätta händerna, och sedan kan du hålla bebisen."

Seth tvättade händerna med en speciell tvål. Han klättrade upp på sängen och satte sig bredvid mamma. Hon lutade sig åt sidan för att lämna över bebisen till honom. Pappa hjälpte Seth att håll händerna på precis rätt ställe.

Seth tittade ner på Caleb. "Hej Caleb", sa han. "Jag är din bror Seth. Du ska sova i mitt rum, och jag kan visa dig alla mina leksaker, och vi kan leka i parken."

Lille Caleb tittade rakt på honom. Seth tyckte att det var den bästa bebisen han någonsin sett.

När Seth blev trött i armarna var det pappas tur att hålla Caleb. Mamma tog Seth i handen och tittade honom rakt i ögonen.

"Seth", sa hon. "Kommer du ihåg i Primär när du lärde dig om frälsningsplanen?"

Seth nickade. Det hade varit en bra dag. Syster Lopez hade en måne och en stjärna och en jord på pinnar. Seth fick hålla upp solen.

"Kommer du ihåg att vi bodde i himlen innan vi kom till jorden och att vi ska komma tillbaka till himlen när vi dör?"

Seth nickade igen.

"Lille Caleb är fortfarande mycket sjuk. Och läkaren säger att han inte lever så länge till. Han dör snart och kommer tillbaka till himlen."

Seth tittade på mamma. Han tittade på lille Caleb i pappas armar. Sedan rynkade han på pannan. Han fick en klump i halsen. "Men jag älskar honom. Jag vill att han ska stanna här och bo i mitt rum och leka med mig. Vill inte han stanna också?"

Mamma lade armarna om Seth. "Naturligtvis vill han vara med oss. Vi är han familj. Men han får träffa oss igen." "Får han?"

Mamma nickade. "Pappa och jag gifte oss i templet. Vi lovade att vår familj skulle vara tillsammans för evigt. Du

och Caleb kommer alltid att vara våra barn."

"Det betyder att lille Caleb alltid kommer att vara din bror", förklarade pappa. "Och du får träffa honom i himlen igen."

Seth var ledsen. Han var lite arg också. Men han tänkte på att han skulle få träffa lille Caleb i himlen och log lite ändå. Han sträckte ut handen och smekte lille Calebs mjuka hår. "Vi kommer att vara bröder i himlen? Det är jättebra."

Mamma pussade Seth på kinden. "Det är jättebra." ■
Författaren bor i Iowa, USA.

INGA RIKTIGA SLUT

"I vår himmelske Faders plan finns inga riktiga slut, bara eviga begynnelse."

Se president Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, "Tacksam under alla förhållanden", *Liahona*, maj 2014, s. 77.